

ikke indrømme, at der er Anledning til at sende det i Udvalg. Det er jo ganske kort og nemt at overskue. Der er i Grunden kun Tale om, hvorvidt man er for eller imod, at der i Løbet af 3 Aar dæmmes op for det uheldige Forhold, at man ved at løse Næringsbevis som Gæstgiver faktisk kan blive Beværter, og der er kun Tale om, at der skal dæmmes op i Løbet af 3 Aar. Jeg kunde tænke mig den Anke fremsat, at det var for lang Tid. Dertil vil jeg sige: ja, derom kan der disputeres. Her er jo kun Tale om en midlertidig Ordning, hvorved man vil skaffe Ro, saa at der kan lovgives om faste Former for denne Sags Ordning. Der kunde være Tale om, at dette kunde gøres i kortere Tid. Naar jeg siger dette, har jeg det Haab, at der fra Ædruelighedskommissionen, af hvilken jeg har den Ære at være Medlem, i en nær Fremtid vil fremkomme Forslag til en Løsning af dette Spørgsmaal. Sagens videre Skæbne afhænger saa af den høje Regering, som jo for øvrigt selv kan fremsætte Forslag, ligesom enhver anden dertil kompetent. Det gælder om, at der bliver Tid til at fremsætte og behandle disse Forslag, hvilket muligvis nok kunde gøres i to Aar, selv om jeg ganske vist ikke ser, at 3 Aar overhovedet er for meget. Men synes man, at 3 Aar er for lang Tid at give en sliq Lov, indrømmer jeg, at denne Tidsfrist maaske kunde afkortes til to Aar. Hvad det gælder om, er, om man vil — jeg havde nær sagt — unde Lovgivningsmagten Ro, lægge Forholdene saaledes til Rette, at der kan være i al Fald nogenlunde Ro om dette Spørgsmaal, medens Lovgivningsmagten gør Love derom færdige. — Jeg mener altsaa ikke, at der er nogen Anledning til at sende Forslaget i Udvalg. Jeg forstaar heller ikke, at dette overhovedet lader sig gøre, naar man vil fremme Lovforslaget i denne Samling, eftersom vi allerede ere saa langt fremme i denne. Men dertil kommer, at det er klart som Dagen, at dersom Lovforslaget ikke bliver fremmet, bliver Følgen den, som Lovforslaget søger at hindre, nemlig at der bliver en Tilstrømning af Folk, som ville sikre sig disse Borgerskaber; og saa vil en Lovgivning, der eventuelt ligesom Loven af 1873 gaar i Retning af at foretage en Begrænsning, være hindret i sin Udvikling eller i sine Følger i en uoverskuelig Fremtid, idet der da vil være saa mange lovlige erhvervede Rettigheder, at en ny Lov ingen Virkning vil kunne faa. Dette er den betænkelige Side ved Sagen, og der-

for maa jeg sige, at jeg beklager meget, dersom det virkelig skulde vise sig her, at dette Lovforslag ikke kunde føres igennem. — Jeg skal med disse faa Ord paa det varmeste anbefale Lovforslaget til Tingets Velvillie.

Gundesen: Jeg havde troet, at dette lille Lovforslag kunde være gaaet ganske rolig gennem dette Ting, men nu hører jeg, at det skal underkastes en grundig Overvejelse, endogsaa saa grundig, at Byraadene skulle spørges, og det betyder altsaa, at Forslaget skal slaas ihjel. Det lille Lovforslag gaar jo egentlig kun ud paa noget at hemme den stærke Tilgang, der har været af Gæstgiverier i de sidste Aaringer. Vi se i Motiverne til Forslaget, at f. Eks. i København har Tilgangen været i 1904 133 og i 1902 endogsaa 149. Det forekommer mig, at Forholdene paa dette Omraade have udviklet sig saaledes, navnlig siden Højesteretsdommen i 80'erne, at de ere ret uheldige og demoraliserende baade for Beværterstanden og Befolkningen i det hele taget. Og det forekommer mig ogsaa, at Bestemmelserne i Loven af 1873 om Kommunalbestyrelsernes Ret til at bestemme Antallet ere ret illusoriske, naar Folk, der kunne opfylde Bestemmelserne om, at visse Lokaler skulle være til Stede, og som ellers personlig have undgaaet Konflikt med Straffeloven, kunne have Gæstgiverier, hvor de altsaa ligesom alle andre Beværtere kunne beværte Byens Indbyggere. Jeg kan ikke se, at man, selv om man er en Tilhænger af fri Beværternæring eller ønsker at bevare de Rettigheder, Kommunalbestyrelserne have, kan have noget imod at faa dette Lovforslag fremmet. Det vil ikke komme paa tværs af en senere Lovgivning paa dette Omraade, og en saadan vente vi jo dog. Naar man har nedsat en Ædruelighedskommission, var det vel dog nok i den Mening, at man ventede i en nær Fremtid at komme til en Lovordning. Jeg kan derfor slutte mig til, hvad den sidste ærede Taler har udtalt, og jeg vil anbefale Forslaget til hurtig Vedtagelse her i dette Ting, for at det kan blive til Lov i denne Samling.

Rasmussen-Vandamgaard: Jeg har, maa jeg ærligt bekende, været naiv nok til at tro, at dette Forslag var af en saadan Natur, at det vilde gaa gennem Tinget ret hurtigt, men efter hvad jeg har hørt underhaanden, og efter hvad der er fremkommet nu, særlig hvad det ærede